

kun have Konsuler af fremmed Herkomst at støtte sig til. Jeg tror, det vil være rigtigt at overveje denne Sag en Gang endnu, om man ikke kunde beslutte sig til at forøge Repræsentationen paa det ene Punkt.

Jeg vil endvidere berøre Spørgsmaalet om Gesandtskabet i Kina, som jeg rejste ved Finanslovens 1ste Behandling i forrige Samling, hvor Udenrigsministeren lovede at overveje Sagen. Det er ogsaa sket, og den har aabenbart været til grundig Overvejelse i Kommissionen. Jeg skal overfor de Indvendinger, der særlig fra danske forretningsdrivende Selskaber, der have Interesser i Østasien, ere fremførte mod at skabe en særlig Gesandtskabspost i Peking, ikke fastholde de Ønsker, jeg fremførte. Dog maa jeg sige, at Kommissionens Bemærkninger om dette Punkt ikke forekomme mig fuldt overbevisende. Det mest slaaende er aabenbart den Redegørelse, der findes for de store Bekostninger for en dansk Repræsentation i Kina. Det bøjer jeg mig for, jeg vilde selv være ængstelig for at tilraade saa store Bekostninger som disse. Men jeg er ikke overbevist om, at det skulde være særlig heldigt for danske Interesser i Kina at være repræsenterede af en russisk Diplomat, og jeg er endnu mindre overbevist om, at der ikke skulde være et ret vidt Marked for dansk Foretagsomhed af forskellig Art i Kina.

Man anfører i Betænkningen, at det skulde være Japan, der skulde have alle Chancer. Det tror jeg ikke. Der er et gammelt Ord, der siger, at Frænde er Frænde værst, og det gælder i meget høj Grad i Østasien. I hvert Fald er det en Mening, der deles af mange, der ere sagkyndige med Hensyn til Østasien, at er der nogen, der er forhaadt i Kina, er det Japaneseren, netop fordi han er den nærmeste, den, hvis Undertrykkelse er mest at frygte. Naturligvis forholder man sig ogsaa overordentlig mistroisk overfor de evropæiske Stormagter, maaske mindre overfor Rusland nu efter dets Nederlag, men tidligere i høj Grad, og maaske den Tid kommer, da Mistilliden til Rusland vil blusse op igen i samme Grad som før. Det er i hvert Fald utvivlsomt, at den lille Stat, naar den da har Mænd med Forretningsdygtighed, Kapital og Initiativ, altid i Kina vil have et Plus i Konkurrencen

med de store Stater paa samme Maade, som vi faktisk have haft det i Siam, hvor netop den standende Strid var mellem engelsk og fransk Indflydelse, og hvor man derfor i mange Tilfælde, for at undgaa at bruge nogen af disse Parter, har givet danske Mænd Fordele, som ikke blot skyldtes deres uomtvistelige Dygtighed og Energi, men ogsaa den Omstændighed, at de hørte til en lille neutral Nation. Imidlertid er der gjort et væsentligt Skridt — en Bestræbelse, der i høj Grad billiges af Danske i Kina — i Retning af at skaffe en dansk Repræsentation i Peking, idet man har foreslaaet at ansætte en dansk Legationssekretær ved det russiske Gesandtskab i Kina. Man kan ikke se her, hvorvidt den russiske Regering gaar ind paa en saadan Ordning; der staar: „under Forudsætning af Ruslands Samstemning“. Det kunde være interessant at vide, om der foreligger noget i Retning af, at en saadan Samstemning kan ventes. Naar man nu altsaa ikke kan faa mere, og naar et Gesandtskab i Peking ikke ønskes i hvert Tilfælde af alle de danske Selskaber, der gøre Forretninger paa Østasien, og naar det er saa dyrt, som det oplyses her, maa man altsaa nøjes med det Fremskridt, som bydes, og som altid vil have sin Betydning.

Jeg skulde ligesom det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Jensen-Sønderup) gerne have set, at der var kommet et Næringsraad, et Raad, der permanent repræsenterede de forskellige Næringsgrene her i Landet, og med hvilket Udenrigsministeren kunde raadføre sig. Jeg ser med Beklagelse, at denne Sag er strandet paa det københavnske Grosserersocietets Modstand. Jeg forstaar denne Modstand mere, om jeg saa maa sige, som en Ulyst til at opgive den stærkt fremskudte Position, man har, en Position som den Autoritet, med hvilken Udenrigsministeriet vil komme til at raadføre sig om Handels-spørgsmaal i det hele, end som egentlig en Modstand ud fra virkelig saglige Motiver. Jeg har i hvert Fald ikke kunnet finde noget sagligt Motiv i, hvad der staar i Kommissionens Betænkning, til ikke at indføre et saadant Raad. Men naar Grosserersocietetet saa bestemt vægrer sig, er det i Øjeblikket en praktisk Hindring. Jeg vil